

Oponentské posouzení rigorózní práce

autor: Mons. Mgr. Stanislav Příbyl

název: Úřad generálního vikáře

počet stran: 143 včetně bibliografie a abstraktu

vedoucí práce: prof. JUDr. ICDr. Antonín Ignác Hrdina, DrSc. O.Praem.

posudek vyhotovil: Mons. ThLic. ICLic. Karel Plavec, Th. D.

datum: 1. 9. 2012

Dne 28. 6. 2012 mě ThLic. Prokop Brož, Th. D. - děkan KTF UK v Praze, jmenoval (Č. j. 938/12) oponentem této rigorózní práce podané v oboru Katolická teologie, specializace Kanonické právo.

Autor Mons. Mgr. Stanislav Příbyl po obecné kratší úvodní části o církevním úřadu přechází k samotné právní analýze úřadu generálního vikáře, kterou člení do sedmi kapitol. Velmi vhodně srovnává právní úpravu dle CIC z roku 1917 se současnými platnými právními normami obsaženými v CIC 1983. V právní terminologii je nutné přesně formulovat a rozlišovat. Proto by bylo lepší, kdyby autor důsledněji používal přívlastky diecézní biskup (ne jen biskup) a generální vikář (ne jen vikář), když mluví právě o těchto konkrétních církevních úřadech, aby se předešlo možné záměně s úřady biskupa – koadjutora, pomocného biskupa, atd. ; respektive biskupského vikáře, soudního vikáře, etc.

Práce odpovídá rozsahovým podmínkám, má dobrou jazykovou úroveň i úpravu. Je velmi pečlivě zpracována. Je třeba ocenit skutečnost, že autor používá citace děl autorů psaná v angličtině, francouzštině, italštině a němčině. V práci se objevuje zhruba 15 překlepů a nedostatků v interpunkci, což je na rigorózní práci a její rozsah zanedbatelné. Na str. 29 ve 2. odstavci se píše: „K obnovení duchovní správy, a tedy i úřadu generálního vikáře, došlo v Praze až roku 1652, či – li v samém závěru Tridentského koncilu“. Tridentinum zasedalo s přestávkami v letech 1545 – 1563. Správný rok obnovení úřadu generálního vikáře v pražské arcidiecézi je samozřejmě rok 1562 za arcibiskupa Antonína Bruse z Mohelnice. Na str. 58 je ve 4. odstavci dobře akcentováno, že zákonodárce vzhledem k vyžadovaným intelektuálním kvalitám generálního vikáře upřednostňuje znalost kanonického práva před teologií, i ohledně akademických titulů v těchto oborech /kán. 478 §1: „Vicarius generalis et episcopalis ... sint **in iure canonico** aut theologia doctores vel licenciati ...“/. Poznámka oponenta - pan prof. Zedníček v českém překladu CIC 1983 přehodil slovosled a dal na 1. místo doktorát nebo licenciát teologie a pak až kanonického práva. Mám věcnou připomínku k poznámce pod čarou č. 224 na str. 59 – v roce 1982 ještě neexistovala Papežská rada pro výklad zákonodárných textů. V té době finišovaly práce „Papežské komise pro revizi kodexu kanonického práva“ na přípravě nového kodexu kanonického práva, který byl promulgován 25. 1. 1983 a vešel v účinnost dne 27. 11. 1983. Papež Jan Pavel II. svým motu proprio „Recognito Iuris Canonici Codice“ ze dne 2. 1. 1984 ustavil „Papežskou komisi pro autentický výklad Kodexu kanonického práva“, která se na základě apoštolské konstituce Jana Pavla II. „Pastor bonus“ ze dne 28. 6. 1988 transformovala v Papežskou radu pro výklad zákonodárných textů“. Na str. 81 v poznámce č. 337 ohledně věcí vyhrazených diecéznímu biskupovi je překlep ve 2. řádce – má být kán. 157 (ne kán. 57) ; v předposlední řádce má být kán. 1112 § 1 (ne kán. 112 § 1) a kán. 1222 § 2 (ne kán. 122). Na str. 96 je v 1. řádce 2. odstavce překlep v názvu motu proprio papeže Pia X. Správný název tohoto zákonodárného dokumentu je „Inter multiplices“. Rovněž není uveden v „Seznamu pramenů a literatury“.

Rigorózní práci Mons. Mgr. Stanislava Příbyla jednoznačně **doporučuji k obhajobě**.

P. Karel Plavec

